

TORNAI JÓZSEF

Minden árny

*„Csattogjon az olló végre, párkák
halottaké immár a szívem.”
(Hölderlin)*

*Neked adom az egész súlyos kertet
minden fa bokor legyen a tied
minden díszcserje bogyó fű virág
s a lépcsőköő a teraszra menet
halott asszonyt fogadjon itt a zöld nász
Évát kit pallos nem űzhet ki soha
innen mert ő a madár-fölnövesztő
nap és a szív-nyitó hold homloka*

*neked adom az egész zsongó kertet
birtokom ennyi de ez száz világ
télien is énekelnek benne tücskök
s mindig hallod az őszi jajgatást
nem akarok itt magamnak élni
se várni-égni míg a földön kívül
s csak a szürke henteskötényű varjak
kárognak emlék-cafatok körül*

*neked adom az egész buja kertet
jövő-hátráló arany-heteket
szépségével az elrévült hegyoldalt
simogassa most már a te kezéd*

*ha te itt állsz sétálgatsz vagy a kerti
székre leülve messzire figyelsz
mindjárt lassul az óra cselvetése
s galaxisokká robban szét a perc*

*neked adom az egész zengő kertet
legyen otthonod s lomb-hazád
valahol lent is ne csak fönt a felhőn
s beszívhasd a nyáriorgona illatát
míg megtalálom rög-alatti arcod
áttépve magam a kérlelhetetlen
szomorúságon elíziumi gázlón
halottaké immár a szívem*

*neked adom az egész szálló kertet
úgyis tudod rég én voltam a kert
feketerigók sündisznók gyümölcsök
modern hajnalok napszentületek
mit érne minden levél ág ha nem te
nyitnád égre fenyők tekintetét
és csorba táj szikla-vetette ágyán
kopogna velem itt a semmi-lét*

*neked adom az egész hegyi kertet
kövek vágyát a fügefák alatt
rózsát ahol utoljára a sűrű
napfényben úszva megcsókoltalak
akkor még nem gondolhattam arra
nem lesz másféle forma jelkép
mely boldog testbe öltöztetheti
a lelked csak a tobzódó vérmes
természet húsa ez a nem emberi*

*neked adom az egész friss dús kertet
hiába morzsolódna életem
ha nem tudnám a te lélegzetedtől
egy itt a mély kert és a szerelem*

*eddig enyém volt de most fordulj
be a Zöld Ámulatok kapuján
csapj föl irgalmas ragyogású
hullám nekem már minden árny*

De nem vagy

*Jaj a fantomod ott áll
a gyors hegyi buszoknál
ahol leszállni szoktál*

*s azokban a mozikban
hol a kezedet fogtam
fényfoltod most is ott van*

*gyászos boldog fejemben
sétálnom lehetetlen
hogy ne törj rám szerelmem*

*kaposváron a szállónk
most még sokkal sugárzóbb
mert a szobája álmod*

*s egy-egy fájdalmas téren
fölnevetsz élve szépen
de nem vagy mégsem mégsem*

1998. augusztus 25.